

1. Pojď a viz, ko-lik je krá-sy v jejích o - čích!
 My-slí na Bo-ha ži - vé - ho a
 z rukou vrásčitých tak mocná sí - la vy - chá - zí,
 vždyť pouští vše, co má, nic ne-zbý - vá.

2. Prázdnotu a nahotu nás lidí bídných / naplnil věčný, svatý Bůh. / I teď se dotkl sám / té křehké ruky podané. / Tu slyšíš andělských šustot křídel.

3. Svět na okamžik v tom tichu nekonečném / jako by zastavil se sám. / Na bolest nemyslí, / kdo Bohu dává vše, co má, / a milost přijímá v odevzdání.

4. Pojď a viz, jak milosrdně k nám Bůh shlíží. / Svou lásku znovu dává nám, / v ní slabé přijímá, / ztracený ráj nám navrací, / rozbité posbírání, k sobě přijme.

T: Mk 12,41–44 / Arne Østermark Andreasen,
 Salmer og sange i skole og kirke, 2000 / Daniel Heller
 M: podle Andrey Morriconeho